

1

În dimineața zilei de 4 iulie 196', cam în jurul orei 6:30, în clădirea Secției 4 de Miliție năvăliră două femei. Una dintre ele, cea care i se adresase milițianului de la intrare, avea ochii umflați de plâns. Cealaltă, în ciuda unor eforturi vizibile, nu izbutea să-și ascundă nervozitatea; zâmbea în neștire, cu privirile tâmpe pierdute în gol. „Or fi mamă și fică“, își spuse milițianul, în timp ce le explica unde poate fi găsit ofițerul de serviciu. Acesta, un Tânăr locotenent, se pregătea, după o noapte în general liniștită, să predea schimbul. Fluiera în surdină, mulțumit – de la o vreme, nopțile de veghe treceau fără prea multă bătaie de cap. De aceea, apariția neașteptată a celor două femei nu-l încânta deloc. „Soacra și noră... cu siguranță că s-au certat – deduse locotenentul după ce le pofti să sădă –, și acum vin la noi să le facem dreptate.“

„Soacra“ căzu ostenită pe un scaun și izbucni într-un plâns nervos. „Nora“ o rugă în șoaptă să se liniștească.

— Vă ascult, preciză locotenentul cu o politețe rece, oficială.

Femeia în etate își șterse ochii congestionați cu o batistă motitolită, se uită lung la ofițer – de parcă ar fi vrut să constate dacă puteau sau nu să se încreadă în el – și șopti deznădăjduită:

— Am venit să vă cer ajutoru'! Mi-a dispărut nepotu'. Înțelegeți? Nepotu'... Mi-a dispărut nepotu'.

Locotenentul ii aruncă „norei“ o privire întrebătoare: „Ce-i cu «soacra» dumitale?“

Nu obținu niciun răspuns; Tânără femeie continua să zâmbească în neștire, prostește. Ofițerul se

întunecă la față, gândind cu părere de rău că îndeplinirea formalităților îi va răpi mult timp. Se reclama doar dispariția unui copil...

— Vă rog să fiți ceva mai clară, îi ceru el.

— A plecat ieri după-amiază de acasă și nu s-a mai întors, interveni Tânără cu o voce stinsă, pe când zâmbetul prostesc i se șterse de pe chipu-i palid.

— Mdaaa... îi scăpă ofițerului. Așa se întâmplă dacă lăsați copilul de capul lui... Copiii trebuie supravegheați!

— E vorba de nepotul meu, mormură bătrâna, adică de viitorul soț al dumneaei.

Locotenentul tuși stingherit, roși, apoi se prefăcu preocupat de căutarea unei hârtii.

— Ieri, la ora 6 după-amiază, urma să mă întâlnesc cu dânsul la ceas, la Universitate. L-am așteptat și n-a venit...

— De plecat, a plecat de acasă, vorbi bătrâna printre lacrimi. Mi-a spus că se duce la întâlnire... N-a mai ajuns acolo și nici acasă n-a mai venit...

Locotenentul asculta, privindu-le, în același timp, pe amândouă. Nu înțelegea prea bine ce se petrecuse cu acel nepot plecat la întâlnire.

— Înainte de a veni aici, l-am căutat peste tot, la Morgă, la Spitalul de Urgență...

— A dispărut! oftă cea Tânără, speriată parcă de propria-i concluzie.

— Aș... a dispărut! exclamă ofițerul.

Apoi continuă în gând: „Ce le trece prin minte... Una-două, a dispărut. O fi fugit în lume cu alta... Suntem deranjați cu tot felul de fleacuri...“

— Vă rog să-mi dați în scris cum s-au petrecut faptele, spuse cu voce tare.

2

A doua zi, la ora 7 dimineața, căpitanul Liviu Roman auzi câteva ciocănитuri în ușă. Numai ce se îmbrăcase, bucuros că ziua se anunță frumoasă... că, sculându-se cu noaptea în cap, va găsi pe plajă un loc potrivit... În sfârșit, bucuros că în după-amiaza acelei zile, la ora 18, își va întâmpina logodnica pe peronul gării din Eforie Nord. Bătăile în ușă se repetară. Le ascultă amuzat. „O fi îngrijitoarea.“ Deschise. Spre surpriza lui, dădu cu ochii de un Tânăr cu o față plăcută, bronzată de soare.

— Vă rog să nu vă supărați că vă deranjez la un ceas atât de matinal... Sunteți tovarășul Liviu Roman? se interesă necunoscutul pe un ton deosebit de politicos. Îmi permiteți? Sunt locotenentul Mihai Vintilă de la postul de Miliție Eforie Nord. Mă bucur să vă cunosc.

Liviu Roman îl invită să intre, strânse fără plăcere mâna colegului său constănțean, ghicind imediat că venise să-i aducă o veste nu prea plăcută. Și nu se înselă.

— Tovarăše căpitan, s-a primit de la DGM o telefonogramă pe numele dumneavoastră. E semnată de maiorul Suharu.

Simți cum inima i se strânse, cuprinsă de o adâncă nemulțumire. „Of! De ce n-am plecat de acasă mai de dimineață?...“ Citi mesajul de la București. Maiorul Suharu îl ruga să fie amabil și să se prezinte la ora 8 la postul de miliție, în vederea unei scurte convorbiri telefonice. Rugămintea, bineînțeles, sună a ordin. „S-a dus vacanță, gândi criminalistul cu tristețe. S-a dus și întâlnirea de la 6 cu Lili.“ Începu să-și

frece nervos, cu palma, părul scurt și sărmos. Tânărul locotenent tuși, vrând parcă să-i atragă atenția că nu era singur.

- Mulțumesc, zise Roman, la ora 8 fix o să fiu la voi.
- Vă aşteptăm...

Roman sesiză privirile admirative ale locotenentului și un sentiment de stinghereală își făcu loc în sufletul său. Se vedea limpede că oaspetele și-ar fi dorit să mai întârzie în preajma sa și că numai din sfială nu izbutea să ia o hotărâre. Se îndreptă spre ușă. Acolo prinse dintr-odată mai mult curaj și i se adresă:

— Tovarăše căpitan, aş vrea să vă întreb ceva și v-aş ruga să nu vă supărați că îndrăznesc. În *Taina Cavalerului de Dolenga*, sunteți prezentat alături de o Tânără pe nume Lili... E o simplă născocire a autorului sau există și în realitate?

Roman zâmbi trist, iar locotenentul, apăsând pe clanță, conchise:

- Am înțeles... nu-i o născocire a autorului.
- E o realitate care astăzi, la ora 18, va coborî din acceleratul București-Mangalia și tare mi-e teamă, judecând după tonul telefonogramei, că n-am s-o pot întâmpina...
- Da, da, se mulțumi celălalt să-l aprobe. Să trăiți, tovarăše căpitan!... La revedere...

La ora 8 fix avu legătura cu maiorul Suharu.

— Ce mai faci tu, Liviu? deschise șeful vorba pe un ton dulce. Cum te mai simți? Cum e vremea pe acolo? Dar marea?

„Mă ia cu duhul blândeții, gândeau Roman, umblă cu anestezii.“

Căpitanul Roman răspunse:

— Cum să fie marea, tovarășe maior, frumoasă și, mai ales, cu valuri...

— Bravo, Liviule! În sfârșit, ai văzut și tu că marea-i frumoasă și cu valuri... Ascultă, băiete, mi-e dor de tine...

— Așa, dintr-odată, tovarășe maior?!

— Da, băiete, n-ai vrea să tragi o fuguță până la București, să văd cum te-ai bronzat?

Căpitanul nu răspunse. Anume tăcuse, ca să-i dea șefului a înțelege că n-ar vrea să tragă nicio fuguță până la București.

— Din tăcerea ta înțeleg că, într-adesea, îți-e dor să revezi Capitala. Foarte bine. Facă-se voia ta... gând la gând cu bucurie. O să te repezi la Constanța și o să prinzi avionul de ora 9. La Băneasa, la aeroport, o să te aştepte o mașină. Iar la 10:30 vom avea plăcerea să stăm de vorbă.

Roman, din ce în ce mai indispus, încercă o împotrivire:

— Dar, tovarășe maior, sunt în concediu.

— Ce, am zis eu că nu ești?

— Am înțeles, să trăiți! răspunse Roman, la 10:30 sunt la dumneavoastră.

— A, era cât pe-aci să uit, adăugă maiorul Suharu în încheiere, să știi că am vorbit și cu Lili. A fost de acord să-și amâne concediul... La revedere!

I se puse imediat o mașină la dispoziție. Reuși să prindă avionul de București abia în ultima clipă. Se instala în singurul scaun rămas liber și se pomeni lângă un turist din Finlanda, care, de cum îl văzu, începu să-l îmbie să bea cu dânsul din aceeași sticlă de coniac.

„Și se mai spune că ziua bună se cunoaște de dimineață!“ gândi Roman, stăpânindu-și nervii.

Finlandezul însă nu-l lăsă în pace până nu-l convinse să tragă o dușcă bună din sticlă. „*Es ist ein sehr gutes Cognac*“, aprecie turistul.

„Are dreptate... Să mă bată Dumnezeu dacă nu are dreptate... E o băutură foarte bună! oftă el. Doamne, ce zi tristă! Ce mutrișoară o să facă Lili când o să mă vadă! M-a pus dracu' să-i făgăduiesc o vacanță la mare. Și poftim ce-a ieșit...“

Mai trase o dușcă din sticla finlandezului.

La aeroport îl aștepta mașina maiorului Suharu. Șoferul, un om mai în etate, îmbrăcat civil, îl salută regulamentar și-l pofti să ia loc în față, lângă dânsul.

— Sunteți amărât, tovarășe căpitan, constată șoferul.
— Sunt, nene Sandu. Cum e vremea pe aici? Cald?
— Cald, tovarășe căpitan. V-ați bronzat.
— E bronzul meu din naștere, nene Sandule.
— Șeful mi-a ordonat să vă binedispun dacă vă văd prea necăjit.

— Și cum vrei, nene Sandule, să-ți duci la îndeplinire ordinul?

Roman își aprinse o țigară și îi întinse și șoferului una.

— Tot nu v-ați obișnuit cu meseria noastră?! Să fiți sculat din pat la orice oră din zi și din noapte?
— Nene Sandule, m-am obișnuit să fiu sculat din pat, dar nu rechemat din concediu... Să-mi întrerup concediul?!
— De unde știți? Poate că n-o să-l întrerupeți.
— Vezi, ai și început să mă binedispui. Știe ce știe șeful...

3

Înainte de a rosti tradiționalul „Bine ai venit!“, maiorul Suharu, mai mult din obișnuință, se uită la ceas, vrând parcă să verifice punctualitatea subordonatului.

— Șezi, Liviule! îl pofti șeful după ce îi strânse mâna. Arăți foarte bine... negru ca un drac...

Liviu Roman nu reuși să-și ascundă nemulțumirea că fusese rechemat din concediu. Stătea cu ochii în pământ, rușinat parcă de propriile-i sentimente. Șeful îl privea cu un surâs bland, ca și vorba sa de altfel.

— Să știi că am vorbit cu Lili, i-am spus că trebuie să te întorci. Am ajutat-o să-și dea biletele. Ai sunat-o?

— Nu!

— Tovarășe căpitan, trecu maiorul Suharu la un ton oficial, te-am chemat din concediu fiindcă am pentru dumneata un caz pe cât de neobișnuit, pe atât de important... Îi se potrivește și n-am vrut să-l încredești altciva. Maiorul îi împinse un dosar. Te rog, citește cele două declarații. Sunt singurele piese de la dosar. Nu, nu e nevoie să pleci. Poți să rămâi aici... Uite, îți dau voie să și fumezi.

„Ce mi-e și cu șefii ăștia, gândeau Roman ceva mai împăcat cu soarta sa cea «crudă și nedreaptă». Cum știa să-și găsească cuvintele care să te ungă la inimă... Auzi la dumnealui: «Un caz pe cât de neobișnuit, pe atât de important»... «Îi se potrivește»... «N-am vrut să-l încredești altciva»... Mulțumesc, tovarășe maior, mai bine m-ați fi lăsat pe plaja de la Belona...“

Luă dosarul și-l deschise cu o oarecare neîncredere. Era convins că șeful exagerase înadins. Se aşeză ceva mai comod în fotoliu și începu să citească:

Subsemnata Bănescu Eufrosina, domiciliată în București, strada Vulturi 43, raionul Tudor Vladimirescu, declar următoarele:

Sunt văduvă, soțul meu Vichentie Bănescu a murit acum cinci ani. N-am avut copii, din pricina mea: sunt o femeie suferindă. Singura noastră mângâiere a fost un nepot, Miroiu Mihai – Mișu –, fiul surorii mele care, acum douăzeci de ani, a murit împreună cu soțul ei într-o catastrofă feroviară. Creșterea copilului a rămas în seama noastră. L-am crescut, l-am ajutat să-și termine școala. De mai bine de trei ani, nepotul meu ocupă postul de vameș în portul Constanța. În acest răstimp nu l-am văzut decât o singură dată – acum doi ani. De aceea m-am bucurat când m-a anunțat telefonic că intenționează să-și petreacă concediul la mine. În București a sosit acum zece zile, la 25 iunie a.c.

Ieri după-amiază, pe la 5:30, nepotul meu a plecat de acasă să se întâlnească cu prietena lui, Virginia Munteanu. După câte știu, întâlnirea urma să aibă loc la ora 6, la Universitate. Pe la 6:30, Virginia Munteanu m-a sunat și m-a întrebat dacă nu știu ce-i cu Mișu, că n-a venit la întâlnire. Am încercat s-o liniștesc. A mai sunat de două ori. La început am crezut că este vorba de vreo încurcătură, cum se întâmplă de obicei între doi îndrăgoșați. Însă, din acea după-amiază în care a plecat de acasă, nepotul meu n-a mai dat niciun semn de viață. L-am așteptat toată noaptea; văzând că nu mai vine, ne-am închipuit că i s-o fi întâmplat ceva și ne-am apucat să-l căutăm pe la Morgă, pe la Spitalul de Urgență, dar fără niciun rezultat.

Vă rog să mă ajutați să-l găsesc.

Eufrosina Bănescu